

Évközi 22. vasárnap – 2013. szeptember 1. – C év

Két nagyvállalkozó beszédbe elegyedett egy céges vacsorán. „Te mekkora személyzettel dolgozol?” – kérdezte az egyik. „Nekem öt közvetlen alkalmazottam van.” – felelte. „Egyikük a titkárom, a második a vendégeimmel törődik. A harmadik a háztartásomban dolgozik, a negyedik a beszerzést, bevásárlásokat intézi, az ötödik pedig a pénzügyeimet felügyeli. És te? Neked hány főből áll a személyzeted?” „Az enyém hat főből áll. Ezek közül öt éppen ugyanazt a munkát végzi, mint a te alkalmazottaid.” „És a hatodik? Ő mire kell?” „Ő, a hatodik ember a legnélkülözhetetlenebb. Ő mindenhova kísér, szinte mindig, mindenhol velem van, és bármit mondok, bármit teszek, szüntelenül azt hajtogatja, hogy csodálatos, csodálatos!”

Az alázat erényét nem véletlenül szokták ahhoz a lánchoz hasonlítani, ami az összes erényeket, mint valami gyöngysort, összefűzi, összetartja. Alázat nélkül minden szép, értékes erényünk könnyen hiteltelenné válik. „Fiam, alázattal vidd végbe tetteidet, s jobban szeretnek majd, mintha adakoznál.” – hallottuk az olvasmányban. Valóban, milyen sok nagylelkű adomány inkább gúnyos szájbiggyesztést vált ki az emberekből, semmint őszinte köszönetet, ha az adakozó fontosnak tartja a nyilvános dicshimnuszokat, a neve és nagylelkűsége hangoztatását minden lehetséges fórumon. Ugyanígy, lehet valaki szorgalmas, törekvő, másoknál többet és jobban teljesítő, ha ugyanakkor nem győzi hangoztatni a többiek elmaradottságát, lustaságát öhozza képest, vagy ha a mások által kitalált és megvalósított tevékenységek természetesen nyomába sem érhetnek az általa elvégzetteknek. Igen, az alázat hiánya meghamisítja a szeretet valódi célját, a másokon való önzetlen segítséget, és saját magunkra tereli a hangsúlyt. Még a vallásosságot is eltorzíthatja az önzés, a gög! Sok szép vallásos cselekedetet, istenfélő megnyilvánulást mutathat fel az ember, mégis félrecsúszhat a dolog, ha ezeket csupán saját „kedvére”, saját lelki nyugalmáért teszi, vagy még inkább azért, hogy ez emberek lássák és dicsérik miatta. Épp ezt a magatartást kifogásolja Jézus a farizeusok esetében. Ha az ilyen ember Isten részéről más elvárással találkozik, mint amit ő adni akar az Istennek vagy tenni akar Érte, akkor legtöbb esetben elutasítja azt.

Hogyan lehet önmagunkban mind teljesebben kimunkálni az alázat erényét? Úgy, hogy először is nem csak azokat az embereket vesszük komolyan vagy viseljük el, akik mindig csak az tudják hajtogatni, hogy „csodálatos, csodálatos!”, hanem azokat is, akik a hibáinkkal, gyengeségeinkkel szembesítenek. Azután ha az imádságban és a rendszeres bűnbánatban felismerjük és elismerjük a bűneinket, személyiségünk árnyoldalait is. Ha gyakran odaszegezzük lelki szemeinket az ártatlanul megfeszített Krisztusra, aki Isten léte „kiüresítette önmagát és engedelmes lett a halálig”: üdvösségünk szolgája lett. Valamint ha tényleg a másik ember iránti szeretet, vagy a közös ügy iránti elkötelezettség mozgat minket a tetteinkben. Jól tesszük, ha rendszeresen megvizsgáljuk a lelkiismeretünket abból a szempontból, hogy az elmúlt időszakban ki és mi körül forogtak a cselekedeteink, a szavaink!? Mi voltunk a központban, a mi érdekeink, kapcsolataink, akár érzelmi kielégülésünk, vagy valóban Isten és a másik ember? Ha képes voltam szeretetből olyasmit is megtenni, ami nehezemre esett, amit nem én terveztem be, amire nem készültem föl, amit legszívesebben elhagytam volna, de a másinak akkor és ott szüksége volt rá, akkor őszintén megnyugodhatok: tudtam valóban önzetlen lenni.

Segít az alázatos lelkület kifejlesztésében az is, ha észrevesszük és elismerjük a másik ember jó adottságait, képességeit, okos ötleteit vagy hatékony munkáját is. Ha mindig csak úgy jó és az a jó, ahogy én csinálom, akkor valójában én vagyok a lényeg, nem a másik személy vagy a szent ügy. Az is fontos, hogy ne csak „viszonzásként vagy a viszonzás

reményében” legyünk adakozók, segítőkészek! Természetesen mindenkinek jól eshet a köszönet, az elismerés, de ha azt elvárjuk, ha attól tesszük függővé a jó tetteinket, akkor ismét magunkra figyelünk, saját önzésünket tápláljuk. Tegyük a jót azokkal és azokért is, akik nem „jeleznek vissza”, nem cselekednek velünk hasonlóképpen! Mindezek a „gyakorlatok” nem könnyűek ugyan, újra és újra követhetünk el hibákat a végrehajtásuk során, de ha nem adjuk fel, ha ismételten újrakezdjük, akkor egyre hasonlóbban lehetünk a szelíd és alázatos szívű Jézushoz.